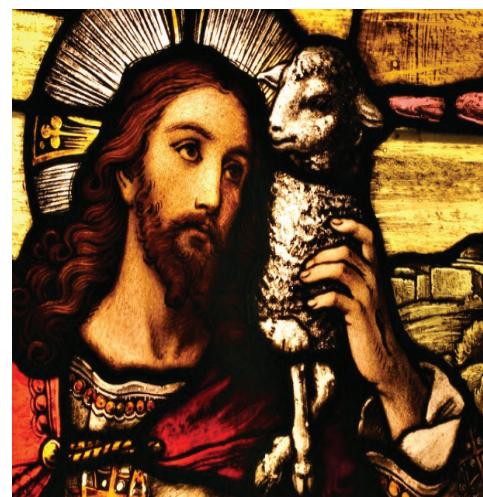

BITI DIO BOŽJEGA STADA

Isusova usporedba o pastiru i ovčnjaku jedna je od najljepših kršćanskih tema koja izražava duboku povezanost između Krista kao Dobrog Pastira i kršćana kao onih koji ga slijede svim srcem. Biti ovca i biti dio Kristova stada u ovčnjaku, dijeliti istu hranu, mjesto života i na kraju iste vrijednosti, upravo je to slika kršćana koji u Isusu prepoznaju svog Pastira i imaju u Njega potpuno povjerenje. Usporedba Crkve i kršćana s ovčnjakom simbolika je koja se temelji na primjerima iz konkretnog života. Isusovo naučavanje prepuno je takvih usporedbi koje kroz jednostavne svakodnevne slike izražavaju onu puno dublju stvarnost koja se krije iza tih slika. Simbolika je dio čovjeka i njegovog razmišljanja.

Prepoznati se kao ovca i osjećati se kao dio stada u Kristovu ovčnjaku nije samo prihvaćanje jedne takve simboličke terminologije, već je i pitanje vlastitog identiteta. Ovca, u Kristovom smislu, nije stavljena prisilno u ovčnjak. Biti dio ovčnjaka je ponajprije Kristov poziv, a ovisi o ovcama hoće li u njegovu glasu prepoznati glas onog Dobrog Pastira koji daje život za svoje ovce. Upravo su slušanje Kristova glasa, osjećaj pripadnosti i pronalazak identiteta u Kristovu stадu temelj autentičnog kršćanskog života.

Odzavati se na Kristov poziv i postati kršćanima ponajviše je prihvaćanje jednog novog stila života. Biti kršćani ne znači postati članovi neke određene skupine ili grupacije, već zajednice onih koji su prihvatali Kristov poziv poput nas. Identitet svake pojedine ovce, tj. svakog pojedinog kršćanina temelji se upravo na tome: na Dobrom Pastiru koji zove svoje ovce i pozna svaku po njenom imenu. Isus je taj pastir koji skuplja svoje ovce i brine se za njih, ali

je isto tako vrata kroz koja ovce ulaze.

Pripadnost Božjem stadiu nije samo deklarativna, već od nas iziskuje svakodnevni hod vjere i prepoznavanja Krista u svakom segmentu našeg života. Često puta naš identitet može upasti u kruz uzbog onih koji, zaobilazeći vrata i preskačući ogradu ovčnjaka, unose nemir među stado, ali isto tako možda i zbog manjka svjedočanstva onih koji su zaduženi za ovce na neki poseban način. Kriza kršćanskog identiteta može biti uzrokvana i lošim primjerom drugih kršćana koji žive pokraj nas i s kojima dijelimo iste vrijednosti.

Kršćanski identitet ima svoj izvor u Dobrom Pastiru koji se brine za sve ovce, ali dobiva svoju istinsku autentičnost samo ako prolazi kroz vrata Križa kojim je Krist pokazao koliko mu je stalo do njih, da i one imaju život i da ga imaju u izobilju (Iv 10,10). Prihvaćajući poput Njega sve naše životne križeve, hraneći se Njegovom Riječi na pašnjacima ljubavi i blagujući Njegovo Tijelo na stolu zajedništva – to je pravi put prema otkriću, svakog dana iznova, našeg kršćanskog identiteta i prepoznavanja Božjeg stada kao naše zajednice.

SV. MARKO EVANĐELIST (SRIJEDA, 25. 4.)

O samom sv. Marku puno saznajemo iz Evangelija koje je napisao, a veoma pouzdanih podataka ima i u drugim izvorima.

U spisima biskupa Papije iz Hierapolisa („sveti grad“ u današnjoj Maloj Aziji gdje su cvale prve kršćanske zajednice) nalazimo važne podatke o sv. Marku. On piše da je sv. Marko bio „Petrov tumač“ i da je „zapisao točno, ali bez reda, sve čega se sjećao; sve riječi i djela koja je učinio Krist“. Znači biskup Papija prosudiže da se sv. Marko nije baš trudio da ono što piše po nekom strogom redu, nego samo neke stvari i to onako kako je on to smatrao da je potrebno i da je dovoljno. Ali je važan podatak u kojemu kaže da je sv. Marko bio „Petrov tumač“. To znači da je od sv. Petra slušao o Isusu i onome što je Isus govorio i radio. Slušao je ono što je o tome sv. Petar tumačio i pripovijedao. Sve je znači čuo iz prve ruke, budući da je sv. Petar bio među prvim učenicima koje je Isus pozvao. A kad je sv. Marko bio s njim, to je bilo u Rimu, jer je sv. Petar u to vrijeme već boravio u Rimu.

Sv. Irenej također piše da je sv. Marko svoje Evangelije napisao u Rimu. Pisao ga je prema onome što mu je sv. Petar kazivao i svjedočio. Sv. Irenej također pobliže određuje kad je sv. Marko to zapisao. Kaže da je to učinio nakon smrti sv. Petra. Prema ovim izvješćima mo-

žemo reći da je sv. Marko pisao svoje Evangelije u Rimu najvjerojatnije poslije mučeničke smrti sv. Petra i Pavla. To bi dakle bilo oko 64. godine. Premda ima i onih koji smatraju da je napisano oko 70. godine nakon Krista. Stoga se s pravom misli da je Markovo evanđelje najstarije od svih evanđelja.

Djela apostolska još spominju da je bio pratilac velikih misionara onoga vremena sv. Barnabe i sv. Pavla na njihovom prvom misijskom putovanju. Znači da je sv. Marko je bio u društvu apostolskih prvaka sv. Petar i Pavla i drugih koji su bili bliski suradnici i slušatelji samog Gospodina. Od Petra je primao jasnoću i točnost Isusove nauke, ono što je sv. Petar sam čuo i doživio, onako kako je to sv. Petar kasnije drugima tumačio, a Marko pozorno slušao i onda kasnije zapisao. Od sv. Pavla je poprimio širinu i otvorenost za sve koji žele prihvatiti Radosnu vijest. Boljih učitelja nije mogao imati, niti je trebao tražiti pouzdanje svjedočke za svoje Evangelije. Kao dobar učenik, sv. Marko je i od jednog i od drugog upijao ono što su govorili o Isusu tako da je potaknut i nadahnut Duhom Svetim odlučio to zapisati i mi danas imamo Evangelije koje se po njemu zove.

29.TRAVNJA - PETA VAZMENA NEDJELJA

09.00 - župna sveta misa

11.00 - sveta misa sa sudjelovanjem djece i roditelja

19.00- večernja sveta misa sa sudjelovanjem mladih

TJEDNE OBAVIJESTI

Radnim danima kroz tjedan svete su mise u 18.30

Četvrtak: Blagoslov s Presvetim nakon mise

Subota: misa u 7.30

Nedjelja: Zajednička proslava sv.Jure zaštitnika Poljica bit će na Gracu u nedjelju 29.travnja. Misa počinje u 10.30. Na završetku je blagoslov automobila vozača i putnika.

Čestitka krizmanicima

*Dragi krizmanici,
na ovaj dan ćete potvrditi svoju ljubav prema Kristu, a kao nagradu ćete
dobiti darove Duha Svetoga. Neka vaše korake uvijek upravlja i vodi taj Duh
da kročite putem mudrosti, razuma, savjeta, jakosti, znanja, pobožnosti i
straha Božjeg!*

NEDJELJNA PORUKA

ODAZVATI SE ISUSU

Kad je nekome do nečega jako stalo, tada čini sve što je potrebno da bi to sačuvao, da bi od toga postalo najbolje što može biti.

Isusu je jako stalo do svakoga od nas. Dao je svoj život za nas i čini sve da do našega spasenja doista dođe. Ali on nas ne želi spasiti bez našeg pristanka. Poziva nas da ga slušamo, da imamo povjerenja u njega, da mu budemo bliski i da s čvrstom vjerom živimo onako kako nas on uči. Poziva nas da s njim surađujemo i svakodnevno nam pruža nebrojeno mnogo mogućnosti za to.

U kojim situacijama nam Isus pruža prigodu za suradnju s njim?

Kako se ti odazиваš na njegove pozive?

IZ EVANĐELJA PO IVANU

U ono vrijeme: Reče Isus:

»Ja sam pastir dobri. Pastir добри живот svoj polaže za ovce. Najamnik – koji nije pastir i nije vlasnik ovaca – kad vidi vuka gdje dolazi, ostavlja ovce i bježi, a vuk ih grabi i razgoni: najamnik je i nije mu do ovaca. Ja sam pastir dobri i poznajem svoje i mene poznaju moje, kao što mene poznaje Otac i ja poznajem Oca i život svoj polažem za ovce. Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčnjaka. I njih treba da dovedem i glas će moj čuti i bit će jedno stado, jedan pastir. Zbog toga me i ljubi Otac što polažem život svoj da ga opet uzmem. Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga. Tu zapovijed primih od Oca svoga.«